

עֲזָרֵי מַעַם הַשָּׁמַיִם עוֹשֵׂה שָׁמַיִם וָאָרֶץ

סֵפֶר הַזֵּהָר

שִׁחְבֵּר הַתֵּנָא הָאֱלֹקִי רַבָּן שְׁמַעוֹן בֶּר יוֹחָאִי זִיע"א

וּבּוֹ: "סֵפֶר הַזֵּהָר", "זֵהָר חֲדָשׁ", "תְּקוּנֵי הַזֵּהָר"

מְנַקֵּד

פְּרִשְׁת וַיְחִי

מִבְּאֵר בְּלִשׁוֹן הַקֶּדֶשׁ עִם פְּרוּשׁ מִל וְנִחְמָד לְמַעַן יְרוּץ הַלּוֹמֵד בּוֹ

מחולק ל- תתק"ס (960) קונטרסים
ל"ב כרכים של לי חלקים

כרך ז' - חלק ו'

קונטרס 186

מופץ ללא מטרת רווח כלל - לקירוב הגאולה ברחמים

בְּסִפְרָא דָּא יִפְקֹון בֵּית מִן גְּלִיתָא בְּרַחֲמֵי

יחד שבטי ישראל לסיים כל ספר הזוהר בדקות ספורות
"קודשא בריך הוא אורייתא וישראל חד הוא"

יוצא לאור על ידי "מפעל הזהר העולמי"

אָדָר א' תשע"א לפ"ק - בעיה"ק בית שמש תובב"א

דְּלֵא (דף ק"ל ע"א) אֲדָמִיךְ וְלֵא נְאִים. עֵינָא דְהוּא נְטוּרָא
דְכֵלָא. עֵינָא דְהוּא קִיּוּמָא דְכֵלָא. וְעַל הָאֵי כְּתִיב (משלי
כב) טוֹב עֵינַן הוּא יְבוֹרֵךְ, אַל תִּקְרִי יְבוֹרֵךְ אֶלָּא יְבוֹרֵךְ.
דְּהֵאֵי אֲתִקְרִי טוֹב עֵינַן, וּמְנִיָּה מְבוֹרֵךְ לְכֵלָא.

וְתֵאנָא, לִית נְהִירוֹ לְעֵינָא תַּתְּאָה, לְאִסְתַּחָּא
מֵאֲדָמִימוּתָא מֵאוּכְמוּתָא בַּר כַּד חֲזִי
(ס"א אֲתַחֲזִי) (ס"א אֲתַסְּחִי) מֵהֵאֵי נְהוּרָא חֲנוּרָא דְעֵינָא עֲלָאָה
דְאִקְרִי טוֹב עֵינַן. וְלִית דִּידַע כַּד נְהִיר עֵינָא עֲלָאָה דָּא
קִדִּישָׁא וְאִסְחִי לְעֵינָא תַּתְּאָה דָּא בַּר אִיהוּ.

וְזַמִּינִין צְדִיקֵיָא, זַכָּאֵי עֲלִיוֹנִין, לְמַחְמֵי דָּא בְּרוּחָא
דְּחֻכְמָתָא, הֲדָא הוּא דְכְּתִיב, (ישעיה נב) כִּי עֵינַן

שְׂגִימְטְרִיָּה סו"ד מִסו"ד. וְזֶה שְׂכָתוּב בְּמִדְרָשׁ, אֲנִי אֲמַרְתִּי יְהִי כֵן, וְהִרְשָׁעִים אוֹמְרִים לֹא כֵן,
שֶׁהֵם אוֹמְרִים שְׂאִין בְּתוֹרָה אֶלָּא הַפְּשָׁט, עַל כֵּן לֹא יִקְוֶמוּ. וְעַקֵּר הִיא חֻכְמַת הַתּוֹרָה וְרִזְיָה
שִׂתְגַלְגַּל לָנוּ בְּמַהֲרָה בְּיָמֵינוּ כּו', וְעַל דוֹר שְׁלָנוּ נֶאֱמַר מִשְׁדַּע עֲנִיִּים גּוֹפִיָּהוּ, עֲתָה אָקוּם, בְּזָכוֹת
אֲמֵרוֹת הַשֵּׁם הַמְזַקְקוֹת שְׂבַעֲתֵים, אֶף הַשֵּׁם יִשְׁמְרֵנוּ מֵהִרְשָׁעִים אֲשֶׁר סָבִיב יְתֵהֲלֹכוּן וְאִינָם רוֹצִים
בְּרִזְיָה וְסוּדוֹת הַתּוֹרָה, שֶׁהֵם כִּרְם זְלוֹת, דְּבָרִים הַעוֹמְדִים בְּרוּמוֹ שֶׁל עוֹלָם וְהַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא
יְרוּמָם.

או"ר בְּגִימְטְרִיָּא אִי"ן סו"ף; אֲדוּ"ן עוֹלָ"ם; ר"ז

6. בְּאֲגָרָא דְכֵלָּה לְמוֹרִינוּ הֶרֶב צְבִי אֶלִימֶלֶךְ מְדִינּוּב (הַפְּטוּרָה פְּרִשְׁתָּהּ תְּבוּא), וְזֶה לְשׁוֹנוֹ: 'קוּמִי
אוּרִי כִּי בָּא אֲנִיךְ' (ישעיה ס א), או"ר בְּגִימְטְרִיָּה אִי"ן סו"ף, אֲדוּ"ן עוֹלָ"ם, וּבְגִימְטְרִיָּה ר"ז,
שֶׁהוּא סוּדוֹת הַתּוֹרָה אֲשֶׁר הוּא או"ר לָנוּ. וְזֶהוּ קוּמִי אוּרִי, שִׂתְגַלְגַּל כְּבוֹד מַלְכוּת אֲדוּ"ן עוֹלָ"ם,

הקדמה לזוהר תתק"ס חלקים - מבצע "יחד כל ישראל"

ישראל הקדושים והטהורים ה'מה כלולים כל ששים רבוא נשמות בתוך ספר הזוה"ק, בדפנת רבינו הקדוש הרמח"ל זי"ע באגרותיו. ולכן כל אחד יטמין עצמו בספר הזוהר הק' במיוחד בדורנו דרא בתראה ודור אחרון. ובזהר (זהר חלק ג') דף קנ"ג: ברעיא מהימנא כתב דהוא "תיבת נח" שמציל מפני המבול הנורא. ולזה תקן הרמח"ל זי"ע דיקבצו את כל ישראל ללמוד זוה"ק ובזה יתבטלו כל הגזרות – ויצמחו הישועות בצמיחת קרן דוד במהרה. (ועין בספר זכותא דרשב"י).

כתב בשדי חמד (מערכת מ' סוף בלל קצ"ח) וז"ל: מצוה שעושים אותה הרבה בני אדם בשתפות, כל אחד נוטל שכר פאילו עשאה פולה לבדו, ומטעם זה נוהגים כל בית ישראל לעשות חבורת ש"ס ומחלקים הש"ס בין כמה בני אדם, שכל אחד לוקח מסכת אחת, ועושים סיום פעם אחת בשנה, וכן חבורות שחלקו ביניהם ללמוד סדר משניות, ושורת הדין נותנת שיטול כל אחד ואחד שכר פאילו למד הש"ס פולו, עכ"ל. – שמחת סיום ספר הזהר: הרבי רבי ברוך נכד הבעל שם טוב זיע"א, נהג בכל שנה ושנה ביום ל"ג בעומר לעשות סיום ספרי הזהר הקדוש, ואחר הסיום לקח הספר הזהר בידי קדשו ורקד כמה שעות, ואחרי רקודין דקדשה משמחת היום ומשמחת התורה נשק בפי קדשו את ספר הזהר ואמר בזה הלשון, "איך קען דיה, און דו קענסט מיר" [פירוש: אני מפיר אותך, ואתה מפיר אותי]. (טעמי המנהגים).

קריאת גדולי ירושלים בשנת תרפ"א: מעלת למוד הזהר הקדוש אשר הוא מבטל כל מיני פרעניות וגזרות קשות ורעות ומותנא וחרבא ובזה מעלמא... לשקד על למוד הזהר לגמור בארץ ובחוצה לארץ אלף סיומים... וברור כי גם אנשי חוץ לארץ יעלה הלמוד שלהם עם אנשי עיר הקדש במסלת בית קדש הקדשים בסוד כל ישראל ערבים זה בזה, ונכנס לשנה חדשה שנת גאלה וישועה ברחמים על עמו ישראל ועל כל העולם כלו... סיום זהר לעלוי מזל עם ישראל ולבטל כל הצרים אותם עליונים ותחתונים, ויפר עצת אויבינו ויקלקל מחשבותם ולא תעשינה ידיהם תושינה, וישראל ישכן לבטח ונראה בנחמת ציון, ובמהרה יתקיים "ויקראתם דרור בארץ אבי"ר.

הלומדים בחבורה – כל אחד כמה דקות ומשתתפים ומתאחדים ברצונם, עולה להם לפולם שלמדו כל הזוה"ק, וכך נוכל בשבע דקות לעשות סיומי זוהר לאלפים, ויתקיים בנו דברי הנביא ישעיה (פרק ס' כ"ב) "הקטן יהיה לאלף" שאפילו בדורנו הנמוך – יוכל להחשב לשר האלף, ששים כל הזוה"ק, ובפלא יועץ (ערך רבים) כתב: וכמה מעלות טובות לתורה דרבים ותפלה דרבים וכל מצוה הנעשית ברבים, הנה כי בן ראוי לכל אדם להתחבר עם יראי ה' וחושבי שמו ולקיים מאמר דוד המלך ע"ה (תהילים קי"ט ס"ג) "חבר אני לכל אשר יראוך". עכ"ל.

על סיום "כל ספר הזהר" בגירסא מצינו מנהג ישראל לעשות אז סעדת מצוה ולפטור בכורים מתענית בערב פסח. (ספר דרך ארץ מנהגי יהודי ארם צובה חלק א' עמוד כ"ז). (ועין בשו"ת פרחי פהונה חלק אר"ח סי' ג')... וממילא כל שכן בלמוד הזוהר

עלינו לשמוח בסיום למודו, שזכות לימוד הזוהר הוא הדבר היחיד להוציאנו מעבדות לחרות כנזכר בזוהר הקדוש, ועוד שהזוהר מלא על גדותיו ממשניות, ובכלל מסכתות נחשב, וזה הוא בכלל סעודת מצוה, עת"ד.

ובספר תולדות קול יהודה (אות ל"ג) איתא עובדא: דפעם אחת ביומי דאב קודם הצום עשה סעודת סיום ואכלו בשר, ושאלו אותו על מה עשה סיום, והשיב כי סים את הספר הקדוש עשרה מאמרות להרמ"ע מפאנו ז"ל, וכן במנהגיו (שם אות קכ"ט), פעם אחת במוצאי תשעה באב אכל בשר, ואמר שיש לו סיום על ספר פרי עץ חיים (להאר"י הקדוש), ע"כ. ובספר סוד ה' מבאר: ועל פי דברי הפסא מלך והבן איש חי ועודו – מעלת הלמוד בזוה"ק, שהלמוד ממש נתהפך לאיש חדש וטהור, ומתמלא שמחה בכל רגע בלומדו, ובוודאי בסיים כל חלק, כמו ספר התיקונים, זהר על התורה, וזוהר חדש, עלינו לשמוח ולעשות סעודה גדולה על כל חלקי הזוהר ובוודאי על האדרא הקדושה שבלמוד האדרא הקדושה זוכה שהרשב"י בכבודו ובעצמו בא מעטר כמלך ויושב ומקשיב בקולו בשלומד האדרא.

כתב המקבל הקדוש רבי אברהם אזולאי זי"ע א זקנו של החיד"א בשם המקבל הרב אברהם גלאנטי זי"ע, בספרו "אור החמה" על ה"אדרא דמשפנא" (שבפרשת משפטים דף קכ"ג ע"ב), וזה לשון קדשו: אפילו עוד היום אחר שנפטר רשב"י מבינינו, כל זמן שאנו עוסקים בדברי האדרא, "אתער" בא רבי שמעון מעטר כמלך בעטרותיו בראש, ויושב בגון, עכ"ל. האם יש שמחה גדולה מזו, על פן ראוי לעשות סעודת מצוה. ובוודאי כאשר יבקש ויתפלל בזכות הרשב"י תתקבל תפלתו ותעשה בקשתו, ומבאר בכתבי האר"י (שער הפסוקים, שיר השירים): "היושבת בגנים חברים מקשיבים לקולך השמיעני": ראשי תבות ח' בירים מ' קשיבים ל' קולך ה' שמיעני, הוא חמלה, כמו שדרשו בזוהר בפרשת שמות (דף י"ב ע"ב), על פסוק והנה נער בוכה ותחמל עליו וגו', והבן זה, עכ"ל. ובזהר שם בארו שהשכינה חומלת כאשר חוזרים בתשובה, שקודם קטרגה מדת הדין על בטול תורה, וכאשר חוזרים בתשובה ומתקנים, מיד חומלת השכינה הקדושה, ונשמעת התפילה ועל דרך דברי האר"י כאשר משתף עצמו עם הציבור בלמודו, אז מעורר את השכינה הקדושה לחמל עליו ולשמע תפלתו ולעשות בקשתו לטובה. ובאור החיים הקדוש כתב דגואל הראשון הוא גואל האחרון כמו שאמרו בזוה"ק מ'ה ש'היה היא – ראשי תבות משה – שיהיה, שהוא הגואל האחרון. (אפשר לרמוז דהרשב"י נשמת משה ובזכותו נגאל), ואין משה רבינו ע"ה מוסר התורה רוצה לגאול עם של בטלנים, עת"ד האור החיים הקדוש זי"ע א. ובזוה"ק קראו למי שלא לומד סודות התורה ולכלל הפחות למוד בקריאה זוה"ק, עם הארץ, ובגללו מתעבב הגאולה רח"ל. על פן פלנו צריכים להתחזק ולהתאחד בלמוד הקדוש הזה. וברוך ה' שזכינו בדרךנו להתחבר כלל ישראל עם "מפעל הזוהר העולמי" העובד ללא לאות ללא מטרות רוח, ולוקח על שכמו משא ועול החובות למען הקים השכינה הקדושה ולשמח לאבינו שבשמים – על פן אחי! כל אחד יכלל בלמוד הנשגב הזה למען פדות השכינה הקדושה ולמען פדות נפשנו ופדות עמו ישראל בקרוב בימינו ברחמים, אכ"ר.

תפלה קדם למוד האוהר הקדוש

רבון העולמים ואדוני האדונים, אב הרחמים והסליחות. מודים אנחנו לפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, בקדשה ובהשתחויה, שקרבתנו לתורתך ולעבודתך עבודת הקדש, ונתת לנו חלק בסודות תורתך הקדושה. מה אנו, מה חיינו, אשר עשית עמנו חסד גדול כזה. על כן אנחנו מפילים תחנונינו לפניך, שתמחול, ותסלח, לכל חטאתינו ועוונותינו, ואל יהיו עוונותינו מכדילים בינינו לביניך. ובכן יהי רצון מלפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, שתכוננו לבבינו ליראתך ואהבתך, ותקשיב אזניך לדברינו אלה, ותפתח לבבינו הערל בסודות תורתך, ויהיה למודנו זה נחת רוח לפני כסא כבודך פריח גיחוח. ותאציל עלינו אור מקור נשמתנו בכל פחינתנו, ושיתנוצצו ניצוצות עבדיך הקדושים אשר על ידם גלית דבריך אלה בעולם. וזכותם, וזכות אבותם, וזכות תורתם, ותמימותם, וקדשם, יעמוד לנו לבל נפשל בדברים אלו. ובזכותם תאיר עינינו במה שאנו לומדים. כמאמר נעים זמירות ישראל "גל עיני ואביטה נפלאות מתורתך". יהיו לרצון אמרי פי והגיון לבי לפניך יי צורי וגואלי. כי יי יתן חכמה מפיו דעת ותרונה: (קבלה מהאר"ל)

לשים יחוד קודשא בריה הוא ושכינתיה, בדחילו ורחימו, ורחימו ודחילו, ליחדא שם יוד כ"י בוא"ו כ"ן ביהודא שלים, על ידי ההוא טמיר ונעלם בשם כל ישראל לאקמא שכינתא מעפרא, ולעלוי שכינת עויגו אם הבנים שמחה. הריני מקשר עצמי בלימוד הקדוש הזה בנשמת כל התנאים והצדיקים הפתובים בזוהר הקדוש ובראשם התנא האלוני רבי שמעון בר יוחאי ורבי אלעזר בנו. ועל ידי זה תתקיים תפלת דוד המלך עליו השלום (תהלים סא, ד-ה) פי היית מחסה לי מגדל עז מפני אויב. אגורה באהלה עולמים אחסה בסתר כנפיה סלה. ואזפה שבלמודינו זה יהיו שפתותיהם דובבות בקבר, למען שמו באהבה לעשות נחת רוח ליוצרנו ולעשות רצון בוראנו. ובהדין ספרא ספר האוהר, יפקון ישראל מן גלותא ברחמי, יראה אל עבדיך פעלה והדרך על בניהם. ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו, ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו (תהלים צ, טז-יז). (סוד ה')

[תפלה לרפואות וישועות]

הריני מקבל עלי מצות עשה של ואהבת לרעה פמוה, והריני אוהב כל אחד מבני ישראל כנפשי ומאדי, והריני מזמין את פי ללמוד בספר הזוהר הקדוש לזכות ... כב"פ (וכאן יפרט בקשות) [לרפואת...] [ישועת...] [לבנים...] השם ישלח דברו יחזקהו וירפאהו ברפואת הנפש ורפואת הגוף ברמ"ח אבריו ושם"ה גידיו בתוך שאר חולי ישראל ויארץ ימיו ושנותיו בנעימים] [ויזשיעהו בדבר ישועה ורחמים...] אמן סלה.

בְּעֵין יִרְאוּ. אֵימָתִי. בְּשׁוּב יִי צִיּוֹן. וּכְתִיב (במדבר יד) אֲשֶׁר
עֵין בְּעֵין נִרְאָה אֶתָּה יִי. וְאַלְמָלָא עֵינָא טָבָא עֲלָאָה,
דְּאֲשַׁגַּח וְאַסְחִי לְעֵינָא תַּתְּאָה, לֹא יְכִיל עֲלָמָא לְמִיקָם
רַגְעָא חֲדָא.

תָּאנָא בְּצִנִּיעוּתָא דְסַפְרָא, אֲשַׁגְחוּתָא דְעֵינָא תַּתְּאָה,
כַּד אֲשַׁגַּח נְהִירוֹ עֲלָאָה בֵּיהּ, וְעֵייל הֵהוּא נְהִירוֹ
דְּעֲלָאָה בְּתַתְּאָה. דְּמַנִּיָּה נְהִיר פְּלָא הָדָא הוּא דְכְּתִיב
אֲשֶׁר עֵין בְּעֵין נִרְאָה אֶתָּה יִי.

כְּתִיב (תהלים לג) הִנֵּה עֵין יִי אֶל יִרְאִיו. וּכְתִיב (זכריה ד)
עֵינֵי יִי הֵמָּה מְשׁוּטְטִים בְּכָל הָאָרֶץ. זְכוּ, עֵינֵי

ספר נפלאות הזוהר

ט) בגלות האחרונה בזכות הזוהר הקדוש נזכה לאראנו נפלאות
כְּגוֹנָא דָּא בְּגִלוּתָא בְּתַרְנְרָה (היאורה) הִזְהֵר בֵּיהּ הֵנָּה רַ"ז, דְּאִיהוּ אִוֵּר דְּפּוֹרְקָנָא
בְּתַרְיִיתָא, לְקַיִים (מִיכָה ז טו) כִּימֵי צִאתְךָ מֵאֶרֶץ מִצְרַיִם אֶרְאֵנוּ נִפְלְאוֹת, וְדָא אִיהוּ כָּל
הַבֵּן הַיְלֹוֹד הַיְאֹוֹרָה תְּשַׁלִּיכֶהוּ, וְכָל הַבֵּת תַּחֲיִינּוּ, אֲלֵיךְ דְּמִשְׁתַּדְּלִין בְּאוֹרֵייתָא דְּכַעַל פֶּה.
[באור: כְּמוֹ כֵּן בְּגִלוּת הָאֲחֵרוֹנָה יִתְגַּלֶּה אִוֵּר רַזִּי תַּתְּרָה, וְזֵהוּ הִזְהֵר הַקְּדוֹשׁ שֶׁהוּא
אוֹר הַפְּדוּת שֶׁל יִשְׂרָאֵל. וְעַל יְדֵי לְמוּד זֶה תְּבֵא הַגְּאוּלָּה, וְכֵךְ יִתְקַיֵּם הַפְּסוּק: "כִּימֵי
צִאתְךָ מֵאֶרֶץ מִצְרַיִם אֶרְאֵנוּ נִפְלְאוֹת", שְׁגַם כָּאֵן בְּסוּף הַגְּלוּיּוֹת שְׁזֵה גְלוּת עַרְב רַב, נִנְצַל

כִּי בָא אוֹרֵךְ, כִּי כְּכַר נִתְגַּלֶּה לְהֵם חֻכְמַת סוּדוֹת תַּתְּרָה שֶׁהוּא רַ"ז, אוֹר תַּתְּרָה, וְעַל יְדֵי זֶה
תַּהֲיֶה גְאוּלָּה לְהַתְגַּלוּת בְּסוּד מְלַכּוּתוֹ פְּנוּדַע.

אָחד וְאֶחָד בְּסוֹד, וְסוֹד - (בראשית מב) וַיֵּרָא יַעֲקֹב כִּי יֵשׁ שָׁכֵר בְּמִצְרַיִם וַיֹּאמֶר יַעֲקֹב לְבָנָיו לָמָּה תִּתְרָאוּ בֵּא רְאֵה שְׂלֵא נִתְּנָה הַנְּבוּאָה אֶלֶּא לְשִׁכְוֵרֵי הַלֵּב, כְּמוֹ שֶׁנֶּאֱמַר רְדוּ שָׁמָּה וְשִׁכְרוּ לָנוּ מִשֶּׁם וְנִחְיֶה וְלֹא נָמוּת.

אָמַר רַבִּי יוֹסִי, תַּחַת פֶּסַח הַכְּבוֹד הַקְּדוֹשׁ, יַעֲקֹב סְפִיר, שֶׁהִיא מִדַּת הַדִּין לְצַדוֹ. בֵּא וְאָמַר, (שם לב) לֹא יַעֲקֹב יֹאמַר עוֹד שְׁמֶךָ כִּי אִם יִשְׂרָאֵל כִּי שְׂרִית עִם אֱלֹהִים וְעַם אֲנָשִׁים וְתוֹכֵל. אֵתָּה מוֹצֵא שֶׁיַּעֲקֹב רָאָה לְצַדוֹ מִדַּת הַדִּין. וַיִּזְרַח לוֹ הַשֶּׁמֶשׁ כַּאֲשֶׁר עֶבֶר אֶת פְּנוּאֵל וְגו', וְסוֹד הַדְּבָר - (ירמיהו ו) אוֹי לָנוּ כִּי פָּנָה הַיּוֹם כִּי יָנֻטוּ צִלְלֵי עָרֵב.

רַבִּי שְׁמַעוֹן אָמַר, כִּשְׁהַגְלוֹ מִירוּשָׁלַיִם וְהוֹסֵר הַתְּמִיד, וְטַמֵּא הַשְּׁנֹא אֶת הַהִיכָל, בְּזִמְנָה הַהוּא לֹא סָבְלָה הַמַּלְכוּת אֶת יִשְׂרָאֵל מִשׁוֹם חֲטָאֵיהֶם, אֶלֶּא יִשְׂרָאֵל, מִשׁוֹם שֶׁהִיא מְשַׁנֵּי צְדָדִים - רַחֲמִים וְדִין.

וְהַמַּלְכָּה שֶׁל לֹא יַעֲקֹב יֹאמַר עוֹד שְׁמֶךָ כִּי אִם יִשְׂרָאֵל, כַּאֲשֶׁר מִתְבָּאֵר בְּסִבְרָא. יִשְׂרָאֵל וְיַעֲקֹב - זֶה עֲלִיּוֹן מִזֶּה, וּבְגִלְלָם הִיָּה מִטָּה מִלְּשָׁה חֲקוּק מְשַׁנֵּי צְדָדֵינוּ מִשְׁמוֹ הַקְּדוֹשׁ, אֶחָד רַחֲמִים בְּדִין, וְאֶחָד דִּין בְּדִין.

וְסוֹד (במדבר כג) לֹא הִבִּיט אֵן בְּיַעֲקֹב וְלֹא רָאָה עֵמֶל בְּיִשְׂרָאֵל - מִשְׁאֲנוּ בְּגִלוֹת דְּחֻוּקִים בֵּין שׁוֹנָאִים, וְהַסְתַּלְקָה הַמַּלְכָּה מִן הַמַּלְךְ וְהַתְרַחֲקָה מִפָּנָיו, הוּא יִשְׂרָה שְׁכִינְתּוֹ בִּינֵינוּ וַיִּגְאֲלֵנוּ, וְהַסּוֹד שֶׁל (ישעיהו מד) כֹּה אָמַר ה' מִלְךְ יִשְׂרָאֵל וְגֵאֲלוֹ ה' צְבָאוֹת. וַיְחִי חַי, כֹּה אָמַר ה' הַשָּׁמַיִם כִּסְאֵי וְהָאָרֶץ הַדּוֹם רִגְלֵי.

בְּבִנְיַן הַעֲלִיּוֹן שְׁתִּי רִגְלִים חַי, לִי גְדוּלָה י' לַח' קְטָנָה, ח'

כֹּד בְּרִיךְ יִתְהוֹן כָּל חַד וְחַד בְּרִזָּא. וְרִזָּא (בראשית מב) וַיֵּרָא יַעֲקֹב כִּי יֵשׁ שָׁכֵר בְּמִצְרַיִם וַיֹּאמֶר יַעֲקֹב לְבָנָיו לָמָּה תִּתְרָאוּ. תָּא חֲזִי, דְלֹא אִיתִי הֵיבֵת נְבוּאָתָא, אֶלֶּא לְתַבְרֵי לְבָא. כְּמָה דְאֵת אָמַר, (בראשית מב) רְדוּ שָׁמָּה וְשִׁכְרוּ לָנוּ מִשֶּׁם וְנִחְיֶה וְלֹא נָמוּת.

אָמַר רַבִּי יוֹסִי, תַּחַת פְּרָסֵי יִקְרָא קְדִישָׁא, יַעֲקֹב סְפִיר, דְאִיהִי מְכִילְתָּא דְדִינָא לְסִטְרֵיהּ, אֵתָּא אָמַר, (בראשית לב) לֹא יַעֲקֹב יֹאמַר עוֹד שְׁמֶךָ כִּי אִם יִשְׂרָאֵל כִּי שְׂרִית עִם אֱלֹהִים וְעַם אֲנָשִׁים וְתוֹכֵל. אֵת מְשַׁפַּח דְיַעֲקֹב חֲזָא לְסִטְרֵיהּ מְכִילְתָּא דְדִינָא, וַיִּזְרַח לוֹ הַשֶּׁמֶשׁ כַּאֲשֶׁר עֶבֶר אֶת פְּנוּאֵל וְגו', וְרִזָּא דְמַלְכָּה (ירמיהו ו) אוֹי לָנוּ כִּי פָּנָה הַיּוֹם כִּי יָנֻטוּ צִלְלֵי עָרֵב.

רַבִּי שְׁמַעוֹן אָמַר, כֹּד אֲתַגְלִיאוּ מִן יְרוּשָׁלַם, וְאַעֲדִיאוּ תְדִירָא, וְסָאִיב מְסַנְאָה יֵת הִיכְלָא. בְּעֵדְנָא הֵהִיא לֹא סוֹבֵלַת מְלָכוּתָא לְיִשְׂרָאֵל עַל חוּבֵיהוֹן, אֶלֶּא יִשְׂרָאֵל. בְּגִין דְהִיא מְתֵרֵי גִיסָא, רַחֲמֵי וְדִינָא.

וּמַלְכָּה דְלֹא יַעֲקֹב יֹאמַר עוֹד שְׁמֶךָ כִּי אִם יִשְׂרָאֵל, כֹּד אֲתַפְרִישׁ בְּסִבְרֵיהּ. יִשְׂרָאֵל יַעֲקֹב עֲלָאָה דָא מִן דָּא, וּבְגִינְהוֹן הוּא חוּטְרָא דְמַשָּׁה גְלִיפָא מְתֵרִין סְטְרוֹי מִשְׁמִיה קְדִישָׁא, חַד רַחֲמֵי בְדִינָא, וְחַד דִּינָא בְדִינָא.

וְרִזָּא (במדבר כג) לֹא הִבִּיט אֵן בְּיַעֲקֹב וְלֹא רָאָה עֵמֶל בְּיִשְׂרָאֵל, מִדְּאֲנָן בְּגִלוּתָא, דְחִיקָן בֵּין שְׁנָאֵי, וְאַסְתַּלִּיקַת מְטְרוֹנִיתָא מִן מְלָכָא, וְאַתְרַחֲיקַת מִנְיָה, הוּא יִשְׂרֵי שְׁכִינְתָא בִּינָא וַיִּפְרְקִינָא. וְרִזָּא (ישעיהו מד) כֹּה אָמַר ה' מִלְךְ יִשְׂרָאֵל וְגֵאֲלוֹ ה' צְבָאוֹת. וַיְחִי חַי, (ישעיהו סו) כֹּה אָמַר ה' הַשָּׁמַיִם כִּסְאֵי וְהָאָרֶץ הַדּוֹם רִגְלֵי.

בְּבִנְיַן עֲלָאָה, שְׁתִּי רִגְלֵי חַי, לִי רַבְתָּא, י' לַח' זְעִירְתָא, ח' לְתִינוּ, וַי' לִו', וַי' לְד',

לתי"ו, וי' לוי, וי' לדי, זה מה שיוצא מהעליון. תחת כפא הכבוד מאכן טובה בארץ מצרים, הנינו מה שכתוב ונגף ה' את מצרים וגו', שתי חלקות. כי טל אורות טלף - משום חלקה אחת.

ורבן מתחלפים כאחד. ב' הפרוש על הגלות, א' הפרוש הראשון. בא ראה מה שכתוב, בית יעקב לכו ונלכה באור ה', בגלות, האותיות שנגזר עליהן על חטאייהם, באמת בדין היו. בתורה יש תקנה, ותצאו מחמר הטיט, שהיא גלות, ותלכו לאור ה'.

א', רצונו לומר בארץ, נראית באה בגזרת ספר התורה, והם מתחלקים בארץ בארץ אמה מוצא בגזרת ספר התורה, ר"ץ מתחברים כאחד גלות. מהי גלות מצרים? ארבע מאות שנה היה אומר לאברהם שתהיה גלות לבניו במצרים, וכשהיית מונה אותם, מאתים ותשעים שנים היו.

בא ראה, וימת יוסף בן מאה ועשר שנים. רבי שמעון פתח ואמר, (ישעיהו) הנה העלמה הרה וילדת בן וקראת שמו עמנואל. הריזן ולדה, שנתמלאו לגליות ולצרות רבות ועדנים רעים. ואף על גב שיהיה עמנו, המלכה מזדעזעת ומתרחקת מפעלה, תהיה עמנו בגלות, בן מאה ועשר היתה החקיקה שנתוספה. ירצה לומר שהיה עובר מן הגלות מאה ועשר שנים ומאתים ותשעים, ויהיו ארבע מאות שנה. ולא נמנית גלותו של יעקב אלא משמת יוסף.

ויהי ימי יעקב שני חייו שבע שנים וארבעים ומאת שנה. כאן סוד בגלות במנין, תקוני הגליות

הדא הוא דנפיק מעלאה. תחות פרישה יקרא, מאכן טבא בארץ מצרים. היינו דכתיב, (ישעיהו יט) ונגף ה' את מצרים וגו', ב' פרישא. (ישעיהו כו) פי טל אורות טלף א' בגין פרישא.

ובנין דא מתחלף כחדא, ב' פרישא גלותא, א' פרישא קדמייתא. תא חזי, מאי דכתיב, (ישעיהו ב) בית יעקב לכו ונלכה באור ה', בגלותא, אתוון דאתגזר עליהון, על חוביהון, בקושטא בדינא הון, באורייתא תקנתא, ותפקון מן חמרא טינא, דהיא גלותא, ותהכו לנהרא די.

א' רצונו לומר בארץ, אתצפי אתא בתיגנא דסיפרא דאורייתא. ואנא אתפלג בארץ, בארץ את משפח בתיגנא דסיפרא דאורייתא, ר"ץ מתלפין כחדא גלותא. מאי גלותא דמצראי. ארבע (דף ריב ע"ב) מאה שנין הוה אמר לאברהם, דיהא גלותא לבנוהי במצראי, וכי הוית מניתא יתהון, מאתן ותשעין שנין הו.

תא חזי, וימת יוסף בן מאה ועשר שנים. רבי שמעון פתח ואמר, (ישעיהו ו) הנה העלמה הרה וילדת בן וקראת שמו עמנואל, עדוי ולידה, דאתמלי לגליואן ועקתן סגיאיין ועידן בישין. ואף על גב דיהו כאלין, מטרוניתא אזדעזעת ואתרחקת מן פעלה, תהא עמנא בגלותא, בן מאה ועשר הוה גלופא דאתוסף, יתרעי למימר והוה עבר מן גלותא מאה ועשר שנין, ומאתן ותשעין, הוי ארבע מאה שנין, ולא אתמני גלותא דיעקב, אלא מדמית יוסף.

ויהי ימי יעקב שני חייו שבע שנים וארבעים ומאת שנה, הכא רזא בגלותא במניינא,

תְּקוּנָתָא יְהוֹן בְּנֵינָא דְאַתְגַּלְוִין בְּמַכִּילְתָּא
דְּדִינָא תְּלַתָּא גְלוּוֹן. קְדַמָּא דְמַצְרָאִי,
דְאַתְמַתַּל בְּשִׁבְע שְׁנִין. רַבִּי חֲזִיא פְּתַח וְאַמְר,
הַשְּׁבַעֲתִי אֶתְכֶם בְּנוֹת יְרוּשָׁלַם
בְּצַבָּאוֹת אוּ בְּאַילוֹת וְגו'.

שִׁיחֵי הַבְּנִים בְּמַדַּת הַדִּין שֶׁלֹּשׁ
גְּלוּיֹת. וְרַאשׁוֹנָה שֶׁל מְצָרִים,
שֶׁנִּמְשַׁל בְּשִׁבְע שָׁנִים. רַבִּי חֲזִיא
פְּתַח וְאַמְר, (שיר ב) הַשְּׁבַעֲתִי
אֶתְכֶם בְּנוֹת יְרוּשָׁלַם בְּצַבָּאוֹת אוּ
בְּאַילוֹת וְגו'.

רַבִּי שְׁמַעוֹן אָמַר, מִכָּאן (ירמיה לא)
מִרְחוֹק ה' נִרְאָה לִי וְאַהֲבַת עוֹלָם
אֶהְבֶּתִּיךָ וְגו'. כָּאן סוּד הַגְּלוּת,
הַתְּקֵנָה שִׁיחֵי בְּנֵי יִשְׂרָאֵל
מִשְׁחַרְרִים מִגְּלוּיֹת, וְיִתְרַצֶּה
לֹאמַר שִׁיחֵי הַבְּנִים הַקְּדוּשִׁים,
שֶׁהֲגִלוּ עַל חַטָּאֵיהֶם בְּדִין, שְׁנִים
רַבּוֹת יִהְיֶה, (ויקרא כו) שְׁבַע
פְּחַטְאֲתִיכֶם, (בראשית ד) כִּי
שְׁבַעֲתִים יִקָּם קִנְיִן, בְּגְלוּת
הִרְאשׁוֹנָה שֶׁל מְצָרִים שֶׁהִיא
קְטָנָה.

שְׁנִית - גְּלוּת הַשׁוֹפְטִים
שֶׁנִּמְשַׁלָּה לְאַרְבַּעִים שָׁנִים,
בְּשִׁבְע שָׁהִם רַבִּים מִמֶּנּוּ.
שְׁלִישִׁית - הַגְּלוּת שְׁאֵנוּ בָּהּ,
אַרְבָּה, שֶׁנִּמְשַׁלָּה לְמֵאָה שָׁנִים,
לְאַרְבַּעִים. וְהֵינּוּ שְׁגָלָה הַעֲלִיּוֹן
שְׁאָמַר (דניאל יב) וּמַעַת הוֹסֵר
הַתְּמִיד וְלַתַּת שְׁקוּץ שׁוֹמֵם וְגו'.
וַיִּקְרְבוּ יְמֵי יִשְׂרָאֵל לְמוֹת. רַבִּי
חֲזַקְיָה אָמַר, רָאָה צָרָה זֹאת שֶׁל
הַגְּלוּת שֶׁהִיְתָה קוֹרֵאת לְבָנָיו
קָרְבָה עַל נַפְשׁוֹ וְדַחְקָה לְמוֹת,
לֹא נִשְׂאָר חַי. כְּשֶׁהִיָּה יוֹרֵד
מִדְּרָגוֹת מִשׁוּם חַטָּאֵי יִשְׂרָאֵל, לֹא
יֵרֵד עִמָּם בְּגְלוּת. אֲשֶׁרֵי חֵלְקָם.
שָׂאֵם לֹא יֵרֵד עִמָּם בְּגְלוּת,
יִשְׁאָרוּ בֵּין הַעַמִּים, וְאַתָּה אָמַרְתָּ
(ישעיה ג) מִדּוּעַ בָּאתִי וְאֵין אִישׁ
קָרָאתִי וְאֵין עוֹנָה. וְאֵין עוֹנָה -
זֶה יִשְׂרָאֵל. בָּאתִי וְאֵין אִישׁ - זֶה
שְׂכִינָה. הַקְּצוֹר קְצָרָה יְדֵי מַפְדּוֹת
וְאֵם אֵין בִּי כַח לְהַצִּיל מִן
בְּגַעְרַתִּי אַחֲרֵיב יָם אֲשִׁים נְהָרוֹת מְדַבֵּר.
מְדַבֵּר. הַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא וְאֵין
חֵלֶק לְיִשְׂרָאֵל שֶׁלֹּא יִשְׁלַט גְּדוֹל
אַחַר עֲלֵיהֶם. יֵרְדוּ לְגְלוּת -

רַבִּי שְׁמַעוֹן אָמַר מֵהֶכָּא, (ירמיה לא) מִרְחוֹק ה'
נִרְאָה לִי וְאַהֲבַת עוֹלָם אֶהְבֶּתִּיךָ וְגו'.
הֶכָּא רְזָא בְּגְלוּתָא תְּקַנְתָּא יְהוֹן בְּנוֹהִי
דְיִשְׂרָאֵל. מִשְׁתְּרֵי גְלוּיָא וְיִתְרַעֵי לְמִימְר, יְהוֹן
בְּנֵינָא קְדִישָׁא דְאַתְגַּלְוִין עַל חוּבִיּהוֹן בְּדִינָא,
שְׁנִין סְגִיאוֹן יְהֵא. (ויקרא כו) שְׁבַע פְּחַטְאֲתִיכֶם,
(בראשית ד) כִּי שְׁבַעֲתִים יוֹקָם קִנְיִן, בְּגְלוּתָא
קְדַמָּא דְמַצְרָאִי, דְּהִיא זְעִירָא.

הַנִּינָא, גְלוּתָא דְשׁוֹפְטִים, דְאַתְמַתַּל
לְאַרְבַּעִים שְׁנִין, בְּשִׁבְע דְאַיְנָהוּ
סְגִיאי מַנְיָה. תְּלִיתָאי, גְלוּתָא דְאַנְן בִּיהוּ
אַרְיָכָא, דְאַתְמַתַּל לְמֵאָה שְׁנִין, לְאַרְבַּעִין
וְהֵינּוּ דְגָלִי עַלְמָה דְאַמְר (דניאל יב) וּמַעַת הוֹסֵר
הַתְּמִיד וְלַתַּת שְׁקוּץ שׁוֹמֵם וְגו' :

וַיִּקְרְבוּ יְמֵי יִשְׂרָאֵל לְמוֹת. רַבִּי חֲזַקְיָה אָמַר,
חֲמָא דָּא עַקְתָּא דְגְלוּתָא דְהוּה עֲרֵעַן
לְבַנּוּהִי, קָרִיבָא אֲנַפְשִׁיהּ וְדַחֲקִית לְמַמַּת,
לֹא אֲשַׁתָּאֵר חַי, כַּד הָוָה נְחִית מְדַרְגִּין,
כְּדִיל חוּבִיּהוֹן דְיִשְׂרָאֵל, לֹא נְחִית עִמָּהוֹן
בְּגְלוּתָא, זַפְּאָה חוּלְקָהוֹן, דְּאִי לֹא נְחִית
עִמָּהוֹן בְּגְלוּתָא, אֲשַׁתָּאֵרן בִּינֵי עַמְמָיָא,
וְאַתָּה אָמַרְתָּ (ישעיה ג) מִדּוּעַ בָּאתִי וְאֵין אִישׁ
קָרָאתִי וְאֵין עוֹנָה. וְאֵין עוֹנָה, דָּא יִשְׂרָאֵל,
בָּאתִי וְאֵין אִישׁ, דָּא שְׂכִינָה. הַקְּצוֹר קְצָרָה
יְדֵי מַפְדּוֹת וְאֵם אֵין בִּי כַח לְהַצִּיל מִן
בְּגַעְרַתִּי אַחֲרֵיב יָם אֲשִׁים נְהָרוֹת מְדַבֵּר.
קְדָשָׁא בְּרִיךְ הוּא יְהִיב חוּלְקָא לְיִשְׂרָאֵל דְלֹא
יִשְׁלוּט רַבְּרַכְנָא אַחְרָא בְּהוֹן. נְחַתוּ לְגְלוּתָא,

שְׁכִינְתָא עִמָּהֶם, וְהוּא רְחוּק מִן
הַמַּלְאָכָה.

וַיִּקְרָא לְבָנוּ לְיוֹסֵף וַיֹּאמֶר לוֹ
אִם נָא מִצְאֵתִי חַן בְּעֵינֶיךָ.
חָקֵר אֶת בְּנֵי פְלִם וְאָמַר לָהֶם:
צְרוּת רְבוּת, רְעוּת גְּדוּלוּת, אָנִי
רוֹאֶה לְבָא עַל דְּרוּתֵיכֶם נִמְצְאוּ
רְחֵמִים עַל־יוֹנִים.

וְאִם אֲתֶם רוֹצִים לְצִאת מִכָּל
צָרָה, הִשְׁבַּעוּ לִי וְתַנּוּ בִּינֵינוּ
רְבוּן הַעוֹלָם, וְתַעֲשׂוּ אִמַּת וְדִין,
וְתִהְיוּ כְּאֲבוֹתֵיכֶם, וְצוּנוּ בְּכָל דְּוֵר
וְדוֹר שְׁיִלְכוּ אַחֲרֵיהֶם. וְאִם אֲתֶם
רוֹצִים לַעֲשׂוֹת כְּךָ, תִּצְאוּ מִכָּל
צָרָה שְׂתַבֵּא עֲלֵיכֶם.

רְבִי שְׁמַעוֹן אָמַר, (עמוס ה) וְהִצִּיגוּ
בְּשַׁעַר מִשְׁפַּט אוֹלֵי יַחֲנֹן ה' אֱלֹהֵי
צְבָאוֹת שְׂאֲרֵית יוֹסֵף. וְאִם תַּעֲשׂוּ
כְּךָ, לֹא תִקְבְּרוּ אֶחָד מִן בְּנֵי, אֲלֵא
אֲתִי תִשׁוּבוּ לְאַרְצְכֶם בְּשָׁלוֹם.

זְהוּ שְׂכַתוֹב (בראשית כד) שִׁים נָא
יָדְךָ תַּחַת יָרְכִי. מַהוּ יָדְךָ? פֶּתַח
וְאָמַר, (תהלים מד) חֲגוּר חֲרָבְךָ עַל
יָרֵךְ גְּבוּר הוֹדְךָ וְהִדְרֵךְ. חֲרָב שִׁישׁ
בָּהּ חֲסֵד וְאִמַּת, שְׁתֵּי סְפִירוֹת,
וְלֹא עוֹזְבִים זֶה אֶת זֶה. וְלִכְּנָן אָמַר
חֲסֵד וְאִמַּת יִקְדָּמוּ פְּנֵיךָ, (איכה ד)
פְּנֵי ה' חֲלָקִים. וְאִם יִהְיוּ בְּנֵי
טוֹבִים וְעוֹשִׂים מַה שְׁנֹשְׁבָעוּ, לֹא
מֵת אֶחָד מִבְּנֵיהֶם בְּמִצְרִים, שְׁכָל
טוֹב וְטוֹב שְׁגוֹר שֵׁם הָאֱלֹהִים עַל
אֲנָשִׁים, אֵינּוּ אֲלֵא עַל שְׁיִהְיוּ
טוֹבִים, וְאִם לֹא - לֹא, כְּמוֹ
שְׂאֲמַר דָּוִד (מלכים א-ב) לְמַעַן יָקִים
ה' אֶת דְּבָרוֹ אֲשֶׁר דִּבֶּר עָלַי לֵאמֹר
אִם יִשְׁמְרוּ בְּנֵיךָ אֶת דְּרָכֶם לְלַכַּת
לְפָנַי בְּאִמַּת. וְאִם לֹא - לֹא.

בֵּא רָאָה כְּמָה הוּא עֲדִיף
רוּחַ הָאֵב מְרוּחַ הַבַּיִת, שְׁרוּחַ
הָאֵב הוּא רוּחַ הַבַּיִת, רוּחַ
מְרוּחַ עוֹלָה. וְאִם סִיעָה אֲוִיר
אֲחֵרַת בְּרוּחַ, לֹא יוֹצֵא שְׁלֹם,
שְׁהֵרִי הוּא חֲסֵר בְּאֲוִיר הַזֶּה,
וְהִינְנוּ (ירמיה ב) פִּרְא לְמַד

שְׁכִינְתָא עִמָּהוֹן וְהוּא רְחִיק מִמְטְרוֹנִיתָא:
וַיִּקְרָא לְבָנוּ לְיוֹסֵף וַיֹּאמֶר לוֹ אִם נָא מִצְאֵתִי
חַן בְּעֵינֶיךָ, חָקֵר יַת בְּנוֹהֵי כְּלֵהוֹן,
וְאָמַר לָהוֹן, עֲקַתָּן סְגִיאִין, בִּישִׁין רְבִרְבִין,
חֲמִית לְמִיעַל לְדְרִיכוֹן אֲשַׁפְּחוּן רְחֵמֵי עֲלָאֵי.
וְאִי אֲתוּן בְּעָאן לְמִיפַק מִכָּל עֲקַתָא, קִיִּימוּ
לִי, וְהָבוּ בִּינְנָא רְבוּן עֲלָמָא וְתַעֲבְדוּן
קְשׁוּט וְדִינָא, וְתִהְיוּ פְּאֲבֵהֲתָכוֹן, וּפְקִידי בְּכָל
דְּר וְדֵר דִּיִּיתִי בְּתִרְכוֹן, וְאִי אֲתוּן בְּעָאן
לְמַעַבְדַּ הָכִי, תַּפְקוּן מִכָּל עֲקַתָא דִּיִּיתִי
עַל־יכוֹן.

רְבִי שְׁמַעוֹן אָמַר, (עמוס ה) וְהִצִּיגוּ בְּשַׁעַר
מִשְׁפַּט אוֹלֵי יַחֲנֹן ה' אֱלֹהֵי צְבָאוֹת
שְׂאֲרֵית יוֹסֵף. וְאִי תַעֲבְדוּן הָכִי, לֹא תִקְבְּרוּן
חַד מִן בְּרִי, אֲלֵא אֲתִי תִתּוּבוּן לְאַרְעֵכוֹן
בְּשָׁלְמָא.

הָדָא הוּא דְכִתְיִב, (בראשית כד) שִׁים נָא יָדְךָ תַּחַת
יָרְכִי, מַהוּ יָדְךָ. פֶּתַח וְאָמַר, (תהלים מד)
חֲגוּר חֲרָבְךָ עַל יָרֵךְ גְּבוּר הוֹדְךָ וְהִדְרֵךְ,
סִיפָא דְקָאֵי בָהּ חֲסֵד וְאִמַּת, תְּרִין סְפִירָן,
וְלֹא שְׁבָקִין דָּא לְדָא. וְעַל דָּא אָמַר, (תהלים פט)
חֲסֵד וְאִמַּת יִקְדָּמוּ פְּנֵיךָ, (איכה ד) פְּנֵי ה' חֲלָקִים.
וְאִי הוּוּ טְבָאן בְּנוֹהֵי, וְעַבְדֵּי מַה דְקִיִּימוּ, לֹא
מִית חַד מִבְּנֵייהוּ בְּמִצְרָאֵי, דְכָל טַב וְטַב
דְּגִזִּיר שְׂמָא דֵאֱלֹהָא עַל אִינוּשָׂא, לֹא הָוִי אֲלֵא
עַל דִּיהוֹן טְבִין. וְאִי לֹא, לֹא. כְּמָה דְאָמַר
דָּוִד, (מלכים א ב) לְמַעַן יָקִים ה' אֶת דְּבָרוֹ אֲשֶׁר
דִּבֶּר עָלַי לֵאמֹר אִם יִשְׁמְרוּ בְּנֵיךָ אֶת דְּרָכֶם
לְלַכַּת לְפָנַי בְּאִמַּת. וְאִי לֹא, לֹא.

הָא חֲזִי, כְּמָה הוּא עֲדִיף רוּחָא דְאָבָא
מְרוּחָא דְבָרָא. דְרוּחָא דְאָבָא הוּא רוּחָא
דְבָרָא, רוּחָא מְרוּחָא סְלָקָא. וְאִי סִייעַת
אֲוִירָא אַחֲרָא בְרוּחָא, לֹא נִפִּיק שְׁלִים. (דף ריג

דְּהָא חֲסִיר הוּא בְּהַאי אֲוִירָא. וְהֵינּוּ (ירמיה
 ב) פְּרָה לְמַד מְדַבֵּר בְּאַתּוּ נַפְשָׁה שְׂאֵפָה רִיחַ.
 תְּנָא, רַב הַמְנוּנָא סָבָא אָזֵל לְקַפּוּטְקֵינָא,
 עָאל לְקַמֵּיהוּ רַב יִיסָא סָבָא. אָמַר
 לֵיהּ, בְּמַאי עֲסַקִּיתוּ. וּוִי לֵיהּ, וּוִי לְנַפְשֵׁיהּ. אֵי
 אֲשַׁתְּלַף רִיחָא דְמִסְאָבָא דְאֲשַׁתְּפַח עֲמִיה
 וְאֲוִרִית לֵיהּ לְבָרִיהּ. וְהַאי אֵיהּ דְקִדְשָׁא בְרִיךְ
 הוּא לִית לֵיהּ חוּלְקָא. שְׂבִיק לֵיהּ חוּלְקָא
 שְׂבִיק לֵיהּ לְשִׁיצָאָה לֵיהּ לְעֵלְמָא דְאַתִּי. אָמַר
 לֵיהּ, מִנָּא לָךְ הָא. אָמַר לֵיהּ, הֵכָא אֲוִלִּיפְנָא,
 דְּהַאי יְרוּתָא בִישְׁתָּא, אַחַסְנִין פְּלָהוּ בְנוֹי אֵי
 לָא יְתוּבוּן, דְּהָא לִית מְלָה קְיִימָא קָמִי
 תְּשׁוּבָה.

וְאַנָּא הֵכִי אֲוִלִּיפְנָא, דְּהָא אֲסוּתָא דָא יְהִבוּ
 לִי זְמָנָא חֲדָא, דְּהוּינָא רִשִׁים בְּאַנְפִּי,
 וְיוּמָא חַד הוּינָא אָזֵל בְּאַרְחָא וְעֲרַעְנָא בְּחַד
 זַכָּאָה, וְעַל יְדוּי אַתְעֵבֵר מְנָאי הַהוּא רְשִׁימָא.
 אָמַר לֵיהּ מַה שְׂמָךְ, אָמַר לֵיהּ אֶלְעֶזֶר, וְקָרִינָא
 לֵיהּ אֶלְעֶזֶר אַחְרָא, אָמַר לֵיהּ בְרִיךְ רַחֲמֵנָא
 דְחַמִּינָא לָךְ, זַכָּאָה חוּלְקָךְ בְּעֵלְמָא דִּין,
 וּבְעֵלְמָא דְאַתִּי:

וַיֹּאמֶר הַשְּׁבַעָה לִי וְגו'. רַבִּי חֲזַקְיָה פָּתַח
 וְאָמַר, (ישעיה סב) נִשְׁבַּע ה' בִּימִינוֹ
 וּבִזְרוּעֵ עֲזוֹ, קִיִּים קִדְשָׁא בְרִיךְ הוּא דִּיפּוּק
 לְיִשְׂרָאֵל מִן גְּלוּתָא דְלַהוֹן, וְדָא קִיִּים לַהוֹן,
 קִיִּים, דְּלָא יִשְׁבּוּק לֹוּן בְּאַרְעֵ שְׁנֵאִיהוֹן. (בראשית
 לב) וַיֹּאמֶר שְׁלַחֲנִי כִי עָלָה הַשַּׁחַר וַיֹּאמֶר לֹא
 אֲשַׁלְּחֶךָ כִּי אִם בְּרַכְתָּנִי. מֵאַן בְּרַכְתָּנִי. יְהִב
 לֹוּן גְּלוּתָא, וְקִיִּים לֹוּן דִּיפְקוֹן מַגִּיָּה.

תְּנָא, זְמִין קִדְשָׁא בְרִיךְ הוּא לְבָרִיהוֹן
 דִּישְׂרָאֵל, דִּיהוֹן כָּל חַד וְחַד תַּחְתּוֹת
 פְּרַסְיָה, וְיַהוֹן מַעֲלִיִּין מִכָּל עֲלָאִי, בְּגִין דָּא
 תְּשַׁכַּח וַא"ו אֲרִיכָא. קִיִּים קִדְשָׁא בְרִיךְ הוּא

מְדַבֵּר בְּאַתּוּ נַפְשָׁה שְׂאֵפָה רִיחַ.
 מְדַבְּרֵנּוּ, רַב הַמְנוּנָא הִזְקֵן הִלָּךְ
 לְקַפּוּטְקֵינָא. נִכְנַס לְפָנֵיהֶם רַב
 יִיסָא הִזְקֵן. אָמַר לוֹ, בְּמַה
 עֲסַקְתָּם? אֵי לוֹ אוּי לְנַפְשׁוֹ אִם
 נִשְׁלָפָה רִיחַ טְמָאָה שְׁנַמְצָאת
 עִמּוֹ וְהוֹרִישׁ אוֹתָהּ לְבָנָו. וְזֵהוּ
 שְׁהַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא אֵין לוֹ חֵלְקַ,
 מִשְׂאִיר לוֹ חֵלְקַ וּמִשְׂאִיר אוֹתוֹ
 לְהַשְׁמֵד מִן הָעוֹלָם הַכָּא. אָמַר
 לוֹ, מִנָּין לָךְ זֵה? אָמַר לוֹ, כִּף
 לְמַדְתִּי, שְׁהִירְשָׁה הִרְעָה הָזוֹ
 יוֹרְשִׁים כָּל בְּנֵי אִם לֹא יִשׁוּבוּ,
 שְׁהִירִי אֵין דְּכֵר הָעוֹמֵד בְּפָנֵי
 הַתְּשׁוּבָה.

וְאַנִּי כִּף לְמַדְתִּי, שְׁהִירִי רְפוּאָה זוֹ
 נִתְּנוּ לִי פַעַם אַחַת שְׁהִייתִי רְשׁוּם
 בְּפָנֵי, וְיוֹם אֶחָד הִייתִי הוּלָךְ
 בְּדַרְךָ וּפְגַשְׁתִּי צַדִּיק אַחַד, וְעַל
 יְדוֹ עֵבֵר מִמֶּנִּי אוֹתוֹ הִרְשַׁם. אָמַר
 לוֹ, מַה שְׂמָךְ? אָמַר לוֹ, אֶלְעֶזֶר,
 וְקָרָאתִי לוֹ אֶלְעֶזֶר אַחַר. אָמַר לוֹ,
 בְּרוּךְ הַרְחֵמֵן שְׂרָאִיתִי אוֹתְךָ,
 אֲשֶׁרִי חִלְקְךָ בְּעוֹלָם הַזֶּה וּבְעוֹלָם
 הַכָּא.

וַיֹּאמֶר הַשְּׁבַעָה לִי וְגו'. רַבִּי
 חֲזַקְיָה פָּתַח וְאָמַר, (ישעיה סב)
 נִשְׁבַּע ה' בִּימִינוֹ וּבִזְרוּעֵ עֲזוֹ.
 נִשְׁבַּע הַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא שְׁיִוצִיא
 אֶת יִשְׂרָאֵל מִהַגְּלוּת שְׁלָהֶם, וְזֵה
 נִשְׁבַּע לָהֶם שְׁבוּעָה שְׁלֹא יַעֲזֹב
 אוֹתָם בְּאַרְץ שׁוֹנְאִיהֶם. וַיֹּאמֶר
 שְׁלַחֲנִי כִי עָלָה הַשַּׁחַר וַיֹּאמֶר לֹא
 אֲשַׁלְּחֶךָ כִּי אִם בְּרַכְתָּנִי (בראשית
 לב). מַה זֵה בְּרַכְתָּנִי? נִתַּן לָהֶם
 גְּלוּת, וְנִשְׁבַּע לָהֶם שְׁיִצְאוּ מִמֶּנָּה.
 שְׁנִינּוּ, עֲתִיד הַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא
 לְבִנְיָ יִשְׂרָאֵל שְׁיִהְיוּ כָּל אֶחָד
 וְאֶחָד תַּחַת פְּסָאוֹ וְיִהְיוּ מַעֲלִים
 מִכָּל הָעֲלִיּוֹנִים. בְּשִׁבִיל זֵה
 תִּמְצָא וַא"ו אֲרַכָּה. נִשְׁבַּע
 הַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא לְשַׁלְּמוֹת שֵׁל
 שְׁשָׁה דוֹרוֹת, וּבְשִׁבִיל שֵׁשׁ
 וַיִּשְׁתַּחֲוֶי יִשְׂרָאֵל עַל רֹאשׁ הַמַּטֵּה.

לְשַׁלְמוֹתָא דְרו' דָּרָא וּבְגִין שְׂתָא וַיִּשְׁתַּחֲוּ
יִשְׂרָאֵל עַל רֵאשׁ הַמַּטָּה. סָגִיד יִשְׂרָאֵל דְּלִיתִי
מְשִׁיחָא בְּסוֹף מַנְיִינָא דָא, וְתִשְׂרִי שְׂכִינְתָא
עִמָּהוּן.

וַיְהִי אַחַר הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה וַיֹּאמֶר לְיוֹסֵף הִנֵּה
אָבִיךָ חוֹלֵה וְגו': מִתְּנִיתִין, אָמַר רַבִּי
חֲזַקְיָה, לֹא אֶתָּא קָרָא לְאַשְׁמוּעִינָן מַה דְּעַבַד,
אֲלֵא אֶתָּא קָרָא לְאַתְיָא מַה דִּיהוּי בְּסוֹף
גְּלוּתָא, כֹּל אֲלִין לְסוֹף מַנְיִינָא דְאַתְמַנִּי. צְבִי
לְמִימַר דִּייתִי מְשִׁיחָא, וַיִּמָּא לִיה אָבוּךָ
דְּבִשְׁמִיָּא בְּהִיל לְסַבֵּר אַפְּךָ, סָפִין לְקַצָּא
דְּמְשִׁיחָא. יְהֵא רַעוּא מִן אֱלֹהֵא דְשְׂמִיָּא, דִּיִּסַּב
בְּרִיה דְאַסְגִּיאוּ בְּגְלוּתָא, וּמְדַאֲתַנְשִׂאוּ בְּהוּ,
דְּנִשִּׁי יַתְהוּן קְדָשָׁא בְּרִיךְ הוּא כְּחוּבֵיהוּן
בְּקוּשְׁטָא.

כֵּד אֶתָּא רַבִּי אַבָּא אָמַר, לָאו לְדַרְשָׁא קָא
אַתְיָנָא, חֲשׁוּב רִזָּא דְמַלְתָּא (בראשית ז') יוֹסֵף
ה' לִי בֶן אַחֵר, כְּדִפְרִישְׁנָא לְעֵיל, הָאִי שְׂמִיָּה
קְדִישָׁא בְּיוֹסֵף, יְהִי יֹאמֶר, הָא אָבוּךָ מְאִירִי
עַלְמָא, דְאַתִּי לְמַעַבְד טַבָּא לְבִרְיָה, דִּיִּפְקוּן מִן
גְּלוּתָא דְלַהוּן. וְאִי אֶתְּ לֹא רְעִי בְּקוּשְׁטָא,
רַבּוּעָא יְהוּ"ה אֶחָד יַעֲבַד יַתְךָ, וַיִּדְעִי דְתִיתּוּב
מְטְרוֹנִיתָא לְאַתְרָא.

דְּאַבְרָהָמָא אֵינּוּן רְתִיבִין דְּלַעֲלִילָא, (בראשית יז')
וַיַּעַל אֱלֹהִים מֵעַל אַבְרָהָם, אָבְהָן
שׁוֹקֵי עַלְמָא, (מִיכָה ז') תַּתָּן אֶמֶת לַיַּעֲקֹב חֶסֶד
לְאַבְרָהָם, תֵּנָא דִייתִי מְשִׁיחָא.

רַבִּי יוֹסֵי פִתַּח וְאָמַר, (זכריה ד') וְהָיָה יוֹם אֶחָד
הוּא יוֹדַע לַה' לֹא יוֹם וְלֹא לַלְלָה וְהָיָה
לַעַת עָרֵב יְהִיָּה אֹר. רוּצָה לְמִימַר, תְּרִין
מְעַרְעֵין בִּישִׁין דְאַתָּן לְבִנוּהִי לְמַהוּי בְּגְלוּתָא
בְּאַרְע שְׁנְאִיָּהוּן, וְלֹא יִסְתַּכִּי בְּהוּן, כְּמָה שְׁנִין סְגִיָּאִין, עַל חוּבֵיהוּן

הַשְׁתַּחֲוָה יִשְׂרָאֵל שְׂיבָא הַמְּשִׁיחַ
בְּסוֹף הַמְּנִין הַזֶּה וְתִשְׂרֵה שְׂכִינָה
עִמָּם.

וַיְהִי אַחַר הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה וַיֹּאמֶר
לְיוֹסֵף הִנֵּה אָבִיךָ חוֹלֵה וְגו'.
מְשִׁיחָא, אָמַר רַבִּי חֲזַקְיָה, לֹא כָּא
הַפְּתוּב לְהַשְׁמִיעֵנוּ מַה שְּׁעֵשָׂה,
אֲלֵא כָּא הַפְּתוּב לְהִבִּיא מַה
שְׂיָהִיָּה בְּסוֹף הַגְּלוּת כֹּל אֵלֶּה
לְסוֹף הַמְּנִין שְׁנִמְנָה. רוּצָה לוֹמַר
שְׂיבָא הַמְּשִׁיחַ, וַיֹּאמֶר לוֹ, אָבִיךָ
שְׁבִשְׂמִים מְמַהֵר לְקַבֵּל פְּנֵיךָ
הַצּוֹפוֹת לְקֹץ הַמְּשִׁיחַ. יְהִי רִצּוֹן
מֵאֱלֹהֵי הַשָּׁמַיִם שְׂיִשָּׂא בְּנֵי
שְׁהַרְבּוּ בְּגְלוּת וּמִשְׁנַשְׁכְּחוּ בְּהֵם,
שְׂשַׁכַּח אוֹתָם הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא
בְּחֻטְאֵיהֶם בְּאַמְתָּא.

כְּשָׁבָא רַבִּי אַבָּא, אָמַר, לֹא
לְדַרְשָׁה בְּאַתִּי, חֲשַׁב טוֹד הַדְּבָר
(שם ז') יוֹסֵף ה' לִי בֶן אַחֵר, כְּפִי
שְׁפָרְשְׁנוּ לְעֵיל. הָרִי שְׂמוּ הַקְּדוֹשׁ
בְּיוֹסֵף, יְהִי יֹאמֶר, הָרִי אָבִיךָ
רַבּוֹן הָעוֹלָם שְׂבָא לְעֵשׂוֹת טוֹב
לְבָנָיו שְׂיִצְאוּ מִהַגְּלוּת שְׁלָהֶם,
וְאִם אֵינְךָ רוּצָה בְּאַמְתָּךְ, הַרְבּוּע
יְדוּ"ד אֶחָד יַעֲשֵׂה אוֹתְךָ, וַיּוֹדְעִים
שְׁתִּשׁוּב הַמַּלְכָּה לְמַקּוּמָה.

שְׂאַבְרָהָמָא הֵם מְרַכְּבוֹת
שְׁלַמְעֵלָה, וַיַּעַל אֱלֹהִים מֵעַל
אַבְרָהָם, הָאֲבוֹת שׁוֹקֵי הָעוֹלָם,
(מִיכָה ז') תַּתָּן אֶמֶת לַיַּעֲקֹב חֶסֶד
לְאַבְרָהָם. שְׁנִינּוּ שְׂיבָא הַמְּשִׁיחַ.

רַבִּי יוֹסֵי פִתַּח וְאָמַר, (זכריה ד')
וְהָיָה יוֹם אֶחָד הוּא יוֹדַע לַה' לֹא
יוֹם וְלֹא לַלְלָה וְהָיָה לַעַת עָרֵב
יְהִיָּה אֹר. רוּצָה לוֹמַר, שְׁנִי
מְקָרִים רְעִים שְׂבָאוּ לְבָנָיו לְהִיּוֹת
בְּגְלוּת בְּאַרְץ שׁוֹנְאִיָּהֶם, וְלֹא
יִסְתַּכֵּל בְּהֵם כְּמָה שְׁנִינּוּ רְבוּת עַל
חֻטְאֵיהֶם בְּאַמְתָּא, כֵּן יִנַּח אוֹתָם
בְּאַרְץ שׁוֹנְאִיָּהֶם, וַיִּשָּׂא בְּנֵי

שְׁנִינּוּ שְׂיבָא הַמְּשִׁיחַ, וַיַּעַל אֱלֹהִים מֵעַל אַבְרָהָם, הָאֲבוֹת שׁוֹקֵי הָעוֹלָם, (מִיכָה ז') תַּתָּן אֶמֶת לַיַּעֲקֹב חֶסֶד לְאַבְרָהָם, תֵּנָא דִייתִי מְשִׁיחָא.

לאחר קריאת הזוהר (יאמר תפלה זו בכנינת הלב)

יהי רצון מלפניך ה' אלקי ואלקי אבתי שיתקיים בנו עתה מקרא שפתוב "ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ", להעלות לרומם ולתקן הריסות וחרבות השכינה הקדושה לקשוט ופאר פירא עלאה ולארמון שעל מכונו ישב להחזיר עטרה ליושנה וקיים בנו מהרה מקרא שפתוב "ויהי אור הלבנה פאור החמה ואור החמה יהיה שבעתים פאור שבעת הימים". וזכות הרשב"י הקדוש ובנו רבי אלעזר, וזותם בן עזיהו, יעמוד לנו לתקן העולם מיום שנברא עד סופו פראונו וברצון יראיו. ובזכות היותנו עסוקים בהקמה הזאת, על ידה תתקרב הגאולה, וישועתה מהרה תצמיח, לעלוי שכינת עוגנו במהרה במינו. ויקיים בנו מקרא שפתוב "ויאמר אלקים יהי אור", ויארר עלינו אור ה', ביום ההוא יהיה ה' אחד ושמו אחד, אמן נצח סלה ועד. (נפח התפלה מתוך לשונו הקדוש של רבי חיים ויטאל זיע"א)

מודה אני לפניך השם אלוקי ואלקי אבותי שזכיתני ללמוד ולהגות בספר הקדוש הזה ויהרהר עליו, וזכות התנאים הקדושים שלמדנו תורתם יעמוד לנו ולזרענו ונזכה להבטחת הנביא (ישעיה נט, כ-כא) ובא לציון גואל ולשבי פשע ביעקב נאם ה'. ואני זאת בריתי אותם אמר יהוה רוחי אשר עליה ודברי אשר שמתי פסיה לא ימושו מפיה ומפי זרעה ומפי זרע זרעה אמר ה' מעתה ועד עולם. ויתקיים בנו הנבואה (ישעיה נא, טז) ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ ולאמר לציון עמי אתה. וברפת משה רבינו מהימנא תתגלה במהרה ה' בך נחננו ואין עמו אל נכר, יראו עינינו וישמח לבנו ותגל נפשנו בישועתך באמת באמר לציון מלך אלוקיך, ברוך ה' לעולם אמן ואמן. (סיד ה')

אלהינו ואלהי אבותינו מלך רחמן רחם עלינו טוב ומטיב הדרש לנו. שובה אלינו [עלינו] בהמון רחמיה בגלל אבות שעשו רצונה. בנה ביתך ככתחלה וכונן מקדשה על מכונו. והראנו בבנינו ושמחנו בתקונו. והשב שכינתך לתוכו, והשב פהנים לעבודתם ולויים לדוכנם לשירים ולזמרים. והשב ישראל לנויהם. ומלאה הארץ דעה את ה' ליראה ולאבהב את שמה הגדול הגבור והנורא אמן בן יהי רצון. (סי"ת)

הקדיש לעלוי הנשמה: הקדיש הוא שבח גדול לבורא עולם על פן יש בזה עלוי נשמה גדול לנפטר במקדש בזה שגורם לצבור לענות אמן, שהוא עלוי נשמה גדול עד מאד ונחת רוח לנשמה. מלבד מה שמציל את הנפטר מדינה של גיהנם. מעלה אותו בדרגות נוספות בגן עדן (עיינו פה החיים שכתב לומר בכל ליל שבת קדיש אחר מאה שנה שעולה מעלה מעלה, ועי"ע פלא יוציא).

מעלת לימוד הזוהר לעלוי הנשמה: כתבו המקובלים: לימוד הקבלה והזוהר (תורת הרשב"י) יש בו תועלת לנשמה יותר משאר למידים. פי לכן נקרא זוהר שהוא מזהיר הנשמה... וביום שבת קודש ששעה אחת לימוד הזוה"ק שונה אלה שנה, ובשמחה מליון שנה עליו להשתדל יותר בלימוד הזוה"ק פי הוא מבחינת היום, קדוש הוא לאלהינו... ומה גדלה מעלת לימוד הזוהר הקדוש בגבהי מרומים ובמקדש ביום הקדוש יום השבת שאין ערה להשגתו, ובנדאי למודו בעד עלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, אין קץ למעלתו ואין קץ לעלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, ומעטרים לנשמה בעטרה ולבוש מיוחד בזכות למודו. וכן לתמי ותמותו ע"ה (ועי' סב הישר) והנה יאמרו אתו, כפול ומכפל שבעתים, בבחינת מכבדו במותו וכו', (ועי' פלא יוציא ערה כבוד אב ואם).

קדיש על ישראל נסח ספרדי (ע"מ)

יִתְגַּדַּל וְיִתְקַדַּשׁ שְׁמֵהּ רַבָּא. (אמ) בְּעֶלְמָא דִּי בְּרָא כְרַעוּתָהּ וְיִמְלִיךְ מַלְכוּתָהּ
וְיַצְמַח פְּרָקְנָהּ וְיִקְרַב מְשִׁיחָהּ. (אמ) בְּחַיִּיכוּן וּבְיוֹמֵיכוּן וּבְחַיֵּי דְכָל בֵּית
יִשְׂרָאֵל בְּעֶגְלָא וּבְזִמְן קָרִיב וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) יְהֵא שְׁמֵהּ רַבָּא מְבָרַךְ לְעָלְמָא
וּלְעָלְמֵי עָלְמָיָא יִתְבָּרַךְ וְיִשְׁתַּבַּח וְיִתְפָּאֵר וְיִתְרוֹמֵם וְיִתְנַשֵּׂא וְיִתְהַדָּר וְיִתְעַלֶּה
וְיִתְהַלַּל שְׁמֵהּ דְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא. (אמ) לְעֵלְמָא מִן כָּל בְּרַכְתָּא שִׁירְתָּא
תְּשַׁבַּחְתָּא וְנַחְמְתָא דְאִמְרִין בְּעֶלְמָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) עַל יִשְׂרָאֵל וְעַל רַבְּנָן
וְעַל תַּלְמִידֵיהוֹן וְעַל כָּל תַּלְמִידֵי תַלְמִידֵיהוֹן דְעֶסְקִין בְּאוּרִיתָא קְדֻשָּׁתָא. דִּי
בְּאַתְרָא הַדִּין וְדִי בְּכָל אַתְרָא וְאַתְרָא, יְהֵא לְנָא וְלַהוֹן וּלְכוּן הֵנָּה וְחֶסְדָּא וְרַחֲמֵי
מִן קֳדָם מְאָרֵי שְׁמַיָּא וְאַרְעָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) יְהֵא שְׁלָמָא רַבָּא מִן שְׁמַיָּא,
חַיִּים וְשֹׁבְעֵי וְיִשׁוּעָה וְנַחֲמָה וְשִׁיזְבָּא וְרַפּוּאָה וְגִאֲלָה וְסִלְיַחָה וְכַפְרָה, וְרוּחַ
וְהַצְלָה לְנוּ וּלְכָל עַמּוּ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) עוֹשֵׂה שְׁלוֹם בְּמִרוֹמָיו הוּא
בְּרַחֲמָיו יַעֲשֵׂה שְׁלוֹם עֲלֵינוּ וְעַל כָּל עַמּוּ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ)

הַשְּׂכֵבָה לְאִישׁ: אֲשֶׁרֵי אִישׁ יֵרָא אֶת יְהוָה בְּמִצּוֹתָיו חֲפִיץ מְאֹד: הַמְרַחֵם עַל
כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וְיַחְמוֹל וְיִרְחַם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה שֶׁל (פב"פ). רוּחַ
יְהוָה תְּנִיחָנוּ בְּגַן עֵדֶן: דְאַתְפְּטֵר מִן עֲלְמָא הַדִּין כְּרַעוּת אֱלֹהָא מְאָרִיָּה שְׁמַיָּא
וְאַרְעָא. מְלַךְ מַלְכֵי הַמַּלְכִּים בְּרַחֲמָיו יִרְחַם עָלֵינוּ. וְיַחּוּם וְיַחְמוֹל עָלֵינוּ. מְלַךְ
מַלְכֵי הַמַּלְכִּים בְּרַחֲמָיו יִסְתִּירֵהוּ בְּצַל כְּנָפָיו וּבִסְתֵר אֶהְלוּ לַחַזוּת בְּנוֹעַם
יְהוָה וּלְבַקֵּר בְּהִיבְלוּ. וְלִקְצֵן הַיָּמִין יַעֲמִידֵהוּ. וּמִנְחַל עֲדָנָיו יִשְׁקֵהוּ. וְיַצְרֹר
בְּצִרּוֹר הַחַיִּים נִשְׁמָתוֹ. וְיִשִּׁים כְּבוֹד מְנוּחָתוֹ. יְהוָה הוּא נִחְלָתוֹ. וְיִלְוֶה אֵלָיו
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבוֹ יְהִי שְׁלוֹם. בְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוֹ עַל מִשְׁכְּבוֹתֵם.
הַלֵּךְ נִכְחוֹ. הוּא וְכָל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבִים עַמּוּ בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְּלִיחוֹת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנֹאמֵר אָמֵן:

הַשְּׂכֵבָה לְאִשָּׁה: אֵשֶׁת חַיִל מִי וּמְצָא, וְרַחֵק מִפְּנִינִים מְכַרְהָ: שֶׁקֶר הַחֵן וְהַכֵּל
הַיָּפִי, אִשָּׁה יִרְאֵת יְהוָה הִיא תִתְהַלַּל: תִּנּוּ לָהּ מִפְּרֵי יָדֶיהָ, וְיִהְיֶה לָּהּ בְּשָׁעִרִים
מְעֻשִׂיָּה: הַמְרַחֵם עַל כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וְיַחְמוֹל וְיִרְחַם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה
שֶׁל (פב"פ). רוּחַ יְהוָה תְּנִיחָנָהּ בְּגַן עֵדֶן: דְאַתְפְּטֵר מִן עֲלְמָא הַדִּין כְּרַעוּת
אֱלֹהָא מְרִיָּה שְׁמַיָּא וְאַרְעָא. הַמְלַךְ בְּרַחֲמָיו יְחוּם וְיַחְמוֹל עָלֶיהָ. וְיִלְוֶה אֵלֶיהָ
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבָהּ יְהִי שְׁלוֹם. בְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוֹ עַל מִשְׁכְּבוֹתֵם.
הַלֵּךְ נִכְחוֹ. הִיא וְכָל בְּנוֹת יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבוֹת עִמָּה בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְּלִיחוֹת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנֹאמֵר אָמֵן:

יתגדל ויתקדש שמה רבא. בעלמא די ברא כרעותה וימליך מלכותה. ויצמח פורקנה ויקרב משיחה. בחייכון וביומיכון ובחיי דכל בית ישראל. בעגלא ובזמן קריב ואמרו אמן: יהא שמה רבא מברך לעלם ולעלמי עלמאי: יתברך וישתבח ויתפאר ויתרומם ויתנשא ויתהדר ויתעלה ויתהלל. שמה דקודשא. בריך הוא לעלא (בעשי"ת ולעלא מכל) מן כל ברכתא ושירתא, תשבחתא ונחמתא, דאמירן בעלמא. ואמרו אמן:

על ישראל ועל רבנן ועל תלמידיהון ועל כל תלמידי תלמידיהון ועל כל מאן דעסקין באורייתא די באתרא הדין ודי בכל אתר ואתר יהא להון ולכון שלמא רבא הנא וחסדא ורחמי וחי אריכי ומזוני רויחי ופורקנא מן קדם אבוהון די בשמיא וארעא ואמרו אמן: יהא שלמא רבא מן שמיא וחיים טובים עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן: עושה שלום במרומיו הוא ברחמי יעשה שלום עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן:

תפלה על הנפטר לאחר הלמוד

לאיש: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגי בן פלוגי) וגמול נא עמו בחסדך הגדול לפתח לו שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתו באהבה ובחבה. ושלח לו מלאכך הקדושים והטהורים להוליכו ולהושיבו תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכינתך, ולהשביעו מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותו מחבט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לו על כל פשעיו. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לו זכותיו וצדקותיו אשר עשה. ותשפיע לו מנשמתו לרשן עצמותיו בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. וישכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל יראה פני גיהנם. ונשמתו תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותו בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

לאשה: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגית בת פלוגית) וגמול נא עמה בחסדך הגדול לפתח לה שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתה באהבה ובחבה. ושלח לה מלאכך הקדושים והטהורים להוליכה ולהושיבה תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכינתך, ולהשביעיה מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותה מחבט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לה על כל פשעיה. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לה זכותיה וצדקותיה אשר עשתה. ותשפיע לה מנשמתה לרשן עצמותיה בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. ותשכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל תראה פני גיהנם. ונשמתה תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותה בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

סֵפֶר
הַזֹּהָר
הַיּוֹמִי

חֶלְקוֹ

לימוד
זוהר
היומי

אֲדָר

זוהר
המחולק
ל-354
ימות
השנה

6

חברה מזכי
הרבים העולמי

סֵפֶר
הַזֹּהָר
הַיּוֹמִי

חֶלְקָה

לימוד
זוהר
היומי

שֶׁבֶט

זוהר
המחולק
ל-354
ימות
השנה

5

חברה מזכי
הרבים העולמי

סֵפֶר
הַזֹּהָר
הַיּוֹמִי

חֶלְקֵד

לימוד
זוהר
היומי

טֵבֶת

זוהר
המחולק
ל-354
ימות
השנה

4

חברה מזכי
הרבים העולמי

סֵפֶר
הַזֹּהָר
הַיּוֹמִי

חֶלְקָג

לימוד
זוהר
היומי

כֶּסֶלֹו

זוהר
המחולק
ל-354
ימות
השנה

3

חברה מזכי
הרבים העולמי

סֵפֶר
הַזֹּהָר
הַיּוֹמִי

חֶלְקֵב

לימוד
זוהר
היומי

חֶשׂוֹן

זוהר
המחולק
ל-354
ימות
השנה

2

חברה מזכי
הרבים העולמי

סֵפֶר
אוֹר
הַזֹּהָר
הַחֲדָשׁ

בוֹהַר

דא
יפקון
מן
גלותא
ברחמי

בויבאר
גודל
החיוב
הלימוד
וללמד
הזוהר
הקדוש
שחיבר
הנא
האלוקי
רבי
שמעון
בר יוחאי
זיע"א

מעלתה
טהרתה
קדושתה
סגולתה

חברה מזכי
הרבים העולמי